

Kl. 15:13

Anders Samuelson (LA):

Det er så tomt et spørgsmål, at jeg simpelt hen ikke burde svare på det. Det er jo så meningsløst et spørgsmål, og det er decideret provokerende.

Vi sidder jo – selv de folk, som man måske fra Dansk Folkepartis side ikke har ret meget respekt for, som stemmer for det her forslag, og som gerne vil støtte det her forslag, og som hver dag hjemme hos sig selv, de fleste endda i almindelige heteroseksuelle parforhold, for nu at blive i den argumentationsform, som man har brugt fra De Konservatives og fra Dansk Folkeparti side – og kæmper for at få en traditionel familie til at hænge sammen i en stresset og alt mulig andet hverdag.

Så lad dog være med at forsøge at lægge mig ord i munden om, hvorvidt jeg kæmper for den store tomhed, eller at alt er ligegyldigt eller andet. Det er jo ikke det, der er på spil her. Det, der er på spil her, er, at vi er inde i en adoptionsdiskussion, og ved adoption bliver man bedømt på, om man er egnet eller ej. Her er spørgsmålet så, om der er nogle, som ikke skal have mulighed for at blive bedømt som egnede eller ej. Dansk Folkeparti mener, at der er nogle, som ikke skal have mulighed for det. Vi andre siger, at det skal de, som har lyst til at blive vurderet, have mulighed for at blive vurderet for.

Kl. 15:14

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Fru Pia Christmas-Møller.

Kl. 15:14

(Privatist)

Pia Christmas-Møller (UFG):

Ingen voksne har krav på at få et barn, og ingen voksne skal have krav på at få et barn. Derimod har alle børn krav på kærlige og omsorgsfulde voksne. Det er simpelt hen et minimum, og derfor må hele den her diskussion baseres på barnets tarv: Hvad er i børnenes interesse?

Lad mig her at citere fra et afsnit i beslutningsforslagets bemærkninger. Der står:

»Millioner af børn i verden lever under kummerlige forhold, og kun en stor indsats imod fattigdoms- og ulighedsproblemer kan afhjælpe dette. Men den foreslåede ændring af adoptionslovgivningen vil være et positivt skridt, således at nogle af disse børn kan tilbydes en tryk og kærlig opvækst. Homoseksuelle er lige så egnede som heteroseksuelle til at give børn et stabilt hjem og den nødvendige kærlighed og omsorg. Det er derfor i barnets interesse, at det får

mulighed for en opvækst i en god og tryk familie.«

Det kan formentlig siges på en anden måde, men ikke meget mere præcist. Det er det, det her forslag skal testes på, og det vil være mit bedømmelsesgrundlag. Hvis dette forslag, hvis det bliver vedtaget, lever op til at gøre verden en lille smule nemmere for bare ét barn, så er jeg med. Min vinkel er altså: Hvad fremmer børnenes muligheder for at få en så god opvækst som overhovedet muligt? Jeg lægger altså ikke så stor vægt på ligestillingsperspektivet. Jeg mener ikke, at det i denne sag er afgørende at ligestille voksne. Det er langt mere afgørende at søge at ligestille eller i hvert fald bare imødekomme nogle børn, som alternativt overhovedet ikke har nogen voksne – hverken en far eller en mor.

Når man så bedømmer pars muligheder for at udfylde omsorgsrollen, spiller det selvfølgelig også en rolle, om parret er i stand til ud over de rent praktiske og fysiske materielle ting at give kærlighed og også at give de nødvendige rollemodeller, som præger børn under opvæksten. Jeg mener, at det er af betydning, at der er rollemodeller, som både repræsenterer det kvindelige og det mandlige. Det vil efter min mening være væsentligt, at det indgår i bedømmelsesgrundlaget.

Det afgørende for mig er, om vi med dette forslag kan bane vejen for, at bare ét barn, der alternativt bor på et børnehjem eller måske oven i købet er henvist til et eller andet gadehjørne, kan få et tryk voksenmiljø at vokse op i. Så er jeg med. Det vil være ud fra den vinkel, at jeg vil undersøge forslaget og afvente udvalgsbehandlingen.

Jeg mener, at vi tjener sagen bedst ved fuldstændig at glemme voksenperspektivet og alene forfølge barnets tarv. Det handler ikke om homoseksuelle kontra heteroseksuelle. Det handler om at give børn den bedste opvækst. Og det bedste i alle verdener vil selvfølgelig være, at far og mor er der hele vejen igennem, og at de leverer kærlighed, omsorg og de materielle fornødenheder. Det er det ideelle. Men virkeligheden er jo desværre anderledes for mange børn, og nogle børn er henvist til en kummerlig, forhutlet tilværelse. Kan vi for bare ét barn afhjælpe de kummerlige forhold, og kan vi have udsigt til at afhjælpe forholdene for børn i de vanskelige situationer, så har man i hvert fald god grund til at regne med min stemme.